

Núm. de Protocol: 2000035/2015
Núm. De Rotlle: TSJA-0000010/2016

SENTÈNCIA 51-2016

PARTS:

Apel·lant: Sra. MSS
Representant: ídem
Advocat: Sr. JPL

Apel·lat: CAIXA ANDORRANA DE SEGURETAT SOCIAL (CASS)
Representant: Sra. CMS
Advocat: Sr. DMT

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M. I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA
Magistrats: M. I. Sr. Bernard PLAGNET
M. I. Sra. Marie CONTE

Andorra la Vella, vint-i-vuit de juliol de dos mil setze.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número **2000035/2015**.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La Sra. MSS va interposar demanda jurisdiccional contra la resolució del Consell d'Administració de la CASS de data 24 de març de 2015, la qual confirmava, en alçada, la decisió anterior de 23 de febrer de 2015. Per mitjà d'aquestes resolucions s'acordava suspendre el pagament de les prestacions econòmiques per incapacitat temporal, i atorgar una pensió d'invalidesa derivada d'accident laboral amb un grau de menyscabament del 19,5%.

2.- Per sentència de data 30 de novembre de 2015, la Secció Administrativa del Tribunal Unipersonal del Batlle, ha desestimat la demanda promoguda per la Sra. MSS.

3.- La part agent ha interposat recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència del Tribunal Unipersonal del Batlle, que es fonamenta, en síntesi, en les següents al·legacions:

a) Constituïa una obligació del tribunal d'instància valorar el peritatge mèdic aportat pel demandant, i aquesta valoració no va tenir lloc.

b) El peritatge aportat per l'agent detalla suficientment i de forma científica els menyscapes patits per l'assegurada, i per conseqüent ha de prevaldre respecte la pericial forense.

c) Li pertocava al Batlle practicar les proves escaients per determinar la pèrdua d'ingressos soferta per l'agent.

d) Finalment, s'impugna l'informe pericial elaborat a instància de la Batllia per no ser contradictori, i per no rebatre de forma raonada les seqüeles i perjudicis reconeguts en el peritatge de part.

4.- En la seva contesta de data 21 de març de 2016, la CASS s'oposa al recurs d'apel·lació i manifesta substancialment que,

a) El tribunal a quo ha valorat la prova aportada per la part agent, tot i que no ha donat prevalença a l'informe pericial de part.

b) L'informe elaborat pel perit judicial ha de prevaldre a l'informe aportat per la part agent, per motiu del caràcter imparcial i contradictori d'aquest medi de prova.

c) L'informe mèdic de part presenta unes mancances que no permeten fer prevaldre el mateix per davant la pericial judicial.

d) La determinació de l'element professional no ha de ser fixada en el peritatge forense per no tractar-se d'una qüestió de caire mèdic.

5.- Per providència de data 22 d'abril de 2016 es va denegar la pràctica de les proves sol·licitades per la part recurrent.

6.- En l'acte de la vista oral, les parts compareixents van exposar les consideracions que van considerar més adients a la defensa de llurs interessos.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La qüestió que és objecte de debat en aquest litigi versa sobre la determinació del grau d'invalidesa que pateix la recurrent, com a conseqüència de l'accident de treball que va tenir lloc el 19 de desembre de 2013, quan les rodes del cotxe que la transportava a la feina li van passar per sobre del peu dret.

Les resolucions impugnades de la CASS han valorat aquesta invalidesa en un 19,5%, i el perit de l'Àrea de medicina legal i forense designat per la Batllia ha arribat a la mateixa conclusió, en considerar que correspon assignar un 7,5% per la moderada limitació dels moviments de prono-supinació de l'articulació tibio-tarsiana, un 2% per la lleugera limitació del dit gros i un 10% per la limitació de la mobilitat de l'avantpeu dret, de manera que la IPP total s'ha de fixar en l'esmentat percentatge del 19,5%, conclusió que ha estat acceptada íntegrament per la sentència de la Batllia.

Tercer.- L'apel·lant considera que no s'ha valorat degudament el contingut de l'informe mèdic que va acompanyar a l'escrit de demanda (document 3 – folis 6 a 9 de les actuacions). Tanmateix, aquesta al·legació no pot ser compartida, i això per dos arguments fonamentals. En primer lloc, perquè no és cert que la sentència apel·lada no hagi valorat la prova aportada pel demandant. Encara que el Tribunal *a quo* considera que seria discutible la procedència de que l'agent aportí un informe mèdic per primer lloc en seu judicial, no per això deixa de valorar aquest mitjà de prova, que considera que no és concloent en les seves conclusions, ja que no justifica la valoració global de la incapacitat que fixa en un 30%. En paraules de la pròpia sentència apel·lada *"sense necessitat d'entrar a valorar la procedència de presentar un informe mèdic per primer cop en seu judicial, el Dr. V. no precisa ni detalla, a diferència de l'òrgan gestor i del perit judicial, com arriba al grau de menyscapte reconegut, no presentant per tant el grau de motivació que davalla del contingut dels informes de la*

CASS i del pèrit obrant". Queda clar, doncs, que la sentència ha valorat el contingut de l'informe que l'agent va acompanyar a la seva demanda, però ha considerat que estaven més justificats tant l'informe dels serveis mèdics de la demandada, com el dictamen pericial practicat en les actuacions. Aquesta valoració de la prova resulta ser plenament raonable i raonada, i no s'aporten en aquesta instància altres elements de judici que puguin conduir a substituir el criteri de la sentència per l'argument de la part interessada.

En segon lloc, ja que es produeix en aquest cas una discrepància entre les conclusions a que arriben els diversos informes mèdics, d'una banda convé recordar que, com ha declarat aquesta Sala en reiterades ocasions, el fet de què els tribunals no estiguin vinculats pel resultat del dictamen pericial, com diu l'article 47 de la Llei de la Jurisdicció administrativa i fiscal, no suposa que aquest no sigui un element de judici de particular rellevància, singularment quan es tracta d'aplicar coneixements especialitzats propis de la ciència mèdica.

D'altra banda, també s'ha declarat el caràcter prevalent del dictamen dels perits sobre els informes de les parts, en base al caràcter imparcial i contradictori d'aquest tipus de prova.

Per tot això, procedeix desestimar aquest primer motiu d'impugnació i confirmar que el grau d'IPP s'ha de fixar en un 19,5%.

Quart.- Pel que fa a l'element professional, l'apel·lant considera que la Batllia no ha realitzat la mínima prova encaminada a determinar que els ingressos de la interessada són inferiors als que percebia abans de l'accident de treball, quan el Tribunal *a quo* estava obligat a practicar-la d'ofici.

Aquesta al·legació resulta contrària als principis que regeixen la càrrega de la prova en el procés contenciós-administratiu. D'una banda, perquè no s'adiu amb la regla general segons la qual correspon la prova d'un fet a qui pretén fer-lo valer (*ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat* –cfr. Digest 22, 3, 2). En segon lloc, perquè l'article 34 de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal estableix que l'escrit de demanda ha de contenir, entre d'altres extrems, "*la proposta dels mitjans de prova dels que el demandant vulgui servir-se per a recolzar les seves pretensions*", i aquest extrem no és sinó la plasmació de l'anterior principi general.

És cert que l'article 49 de la mateixa llei disposa que "*el Batlle ponent o el Tribunal de Batlles podrà decidir d'ofici la pràctica de qualsevulla prova que estimi pertinent per resoldre justament*". Ara bé, aquesta disposició atribueix una facultat al Batlle i no una obligació, de manera que la part no pot pretendre que la seva inactivitat en matèria probatòria sigui substituïda en qualsevol cas per l'actuació d'ofici de la Batllia.

Cinquè.- Aplicant aquests principis al cas que ara s'examina, resulta que, si es tractava de determinar l'existència d'una pèrdua d'ingressos derivada de l'accident de treball, a fi de poder establir si procedia aplicar l'element professional, segons l'article 8 del Reglament regulador de les prestacions d'invalidesa, de 12 de gener de 2011, el cert és que la recurrent no va aportar cap tipus de prova sobre el particular. Ara bé, l'extracte dels punts de vellesa incorporat a les actuacions (folis 18 i següents) permet apreciar que la interessada no s'havia reincorporat encara a l'activitat laboral, de manera que procedia aplicar la disposició transitòria 5ª d'aquell reglament. En conseqüència, com que la reducció de la capacitat de treball és inferior al 50%, no corresponia assignar un percentatge en concepte d'element professional. Procedeix, doncs, la desestimació íntegra del recurs d'apel·lació.

Sisè.- No es fa cap pronunciament sobre el pagament de costes judicials per raó de manca de temeritat.

DECISIÓN

En atenció a tot el què s'ha exposat, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa la Sra. MSS contra la sentència dictada el 30 de novembre de 2015 pel Tribunal Unipersonal del Batlle, Secció Administrativa, la qual es confirma íntegrament.

Segon.- No fer cap pronunciament sobre el pagament de les costes judicials d'aquesta alçada.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal Unipersonal del Batlle, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.